

תת"ע 146/04/21 - מדינת ישראל נגד מרדכי פילו

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 146-04-21 מדינת ישראל נ' פילו
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מרדכי פילו

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 3.9.20, הודעת תשלום קנס, בגין נהיגה במהירות של 117 קמ"ש, בדרך מהירה, בה הוצב תמרור 426, המורה כי המהירות המותרת הנה 90 קמ"ש (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם, הגיש בקשה להישפט, כפר באישום המיוחס לו וטען: "לא הייתי במהירות שהוא טוען, הייתי במהירות לפחות 100 קמ"ש. הייתי בכביש 20, המהירות המרבית היא 110. התקרבותי לגשר ואז הורדתי מהירות. על הגשר יש צומת מרומזר. הוא עצר אותי ברמזור ואמר לי לעצור בצד. אני חושב שלדעתי הממל"ז לא תקין לבילה. אני טוען שאם הוא רושם בדו"ח שהוא התמקם לכיוון מזרח לצאת מהנהרה, אני באתי מכיוון כביש 2 לכביש 20. הוא התמקד ביציאה מן המנהרה, ממש לא בכיוון. אני חושב שהוא טעה פה".

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

1. רנ"ג אילן בליץ, מפעיל מכשיר מד מהירות לייזר מדגם UltraLyte (להלן - ממל"ז) ועורך הדו"ח, מטעמו הוגשו הדו"ח, שסומן ת/1, נספח בדיקות, שסומן ת/2, דיסק סרטון מצלמת גוף, שסומן ת/3 ויומן הפעלה, שסומן ת/4.
2. רס"ל ערן פריימן, מטעמו הוגש מזכר נלווה לדו"ח, שסומן ת/5.

כמו כן, הוגשו מסמכי מעבדה לעניין כיול ותעודת עובד ציבור בהקשר לבדיקה תקופתית, שסומנו ת/6.

עמוד 1

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 3.9.20, בסמוך לשעה 22:51, נהג הנאשם ברכב בכביש 20, מצפון לדרום ובצאתו במחלף היציאה לעבר שדרות מנחם בגין בהרצליה, נמדד רכבו, על ידי עד תביעה 1, באמצעות מכשיר ממל"ז מספר 24827UX וממרחק של 290.3 מטרים, כאשר הוא נוסע במהירות של 117 קמ"ש (לאחר הפחתה של 5 קמ"ש), העולה על המהירות המותרת במקום, שהנה 90 קמ"ש.

העד ציין כי בדק את התמרוקים, בטרם האכיפה וכי שמר על קשר עין רצוף עם הרכב עד לעצירתו והייתה ראות טובה במקום.

עד תביעה 2, שעמד בצומת הרחובות מנחם בגין והמעפילים בהרצליה, עצר את רכב הנאשם, לבקשת ע"ת 1, אשר הגיע למקום והמשיך את הטיפול בנאשם.

העד הראה לנאשם את מכשיר הממל"ז ובו נתוני המדידה ורשם מפיו את הדברים הבאים: **"מותר לנסוע 100, נסעתי 100 או 105"**.

ב-ת/3, ניתן היה לראות את האמור בעמוד 5 לפרוטוקול, שורות 17-20, ממנו אנו למדים כי הנאשם, כפי ששב וטען, סבר כי המהירות המותרת במקום הנה 100 קמ"ש.

על פי ת/2, הרי שעובר לאכיפה ומדידת רכב הנאשם, ביצע העד את הבדיקות הנדרשות להוכחת תקינותו של מכשיר הממל"ז - בדיקה עצמית, בדיקת תצוגה, בדיקת תיאום כוונות ובדיקת מרחק קבוע וקבע כי הן היו תקינות בנוסף, מילא העד אחרי הדרישות לצורך אמינות ההפעלה.

העד הציג תעודת מפעיל מוסמך, כמפורט בעמוד 4 לפרוטוקול, שורות 4 עד 5.

המכשיר שבנדון, נבדק במעבדה המשטרתית ביום 21.7.20 ונמצא תקין, כמפורט ב-ת/6.

העד נחקר והשיב כי ממקום עמידתו, לא יכול היה לראות את המנהרה ואת בדיקות התמרוקים, ביציאה מהמנהרה, עשה במהלך נסיעה, בטרם המתמקם בעמדת האכיפה ויידא כי במקום תמרוקי 216 -כניסה לדרך מהירה ו-426, הגבלת מהירות ל-90 קמ"ש, תקינים ונראים היטב.

העד נחקר והשיב כי לא בדק את התמרוקים מכיוון כביש 2 וכאשר טען הנאשם בפניו, כי בכביש 2 (בטעות נרשם 20 - ש.ק.), מותר לנסוע במהירות של 110 קמ"ש, השיב העד כי המהירות המותרת הנה 90 קמ"ש בלבד וכי ידוע לו כי אותם תמרוקים קיימים גם בכניסה מכביש 2.

העד נשאל אם רכבו של הנאשם לא אמור היה להיות בודד בנתיב בעת המדידה והשיב, כי הדרישה על פי נוהל ההפעלה, היא שהרכב יהיה גלוי במלואו וכך היה והתחייב בפני הנאשם, כי הרכב שנמדד הוא רכבו שלו, שכן מדובר במדידה נקודתית ביותר, קרן לייזר, הפוגעת ברכב הנמדד ברמה כירורגית ומדויקת.

לנאשם לא היו שאלות לעד תביעה 2 וטען, כי לא ראה אותו כלל.

פרשת ההגנה

הנאשם העיד להגנתו וטען, כי הגיע מכביש 2 לכביש 20 ולא מכביש 531, בו התמקד העד וכי נסע בין 100-105 קמ"ש ולא במהירות הנטענת. עוד העיד, כי העד ניגש אליו כשעצר ברמזור וכי הוא מקפיד שלא לנהוג במהירות גבוהה.

הנאשם נחקר והשיב כי הוא מזהה את עצמו ב-3/ת/כאשר נשאל, מה המהירות המותרת בכביש 20, טען כי היא 110 קמ"ש וכך גם בכביש 2, ממנו הגיע. הנאשם נשאל לגבי תמרורי הגבלת מהירות והשיב כי למיטב ידיעתו, אין תמרורים כאמור, במעבר מכביש 2 לכביש 20.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

אמינות המכשיר

בע"פ 5345/90 בראונשטיין נגד מדינת ישראל, פסק הדין המנחה לעניין שימוש במכשירי אכיפה, קבע בית המשפט העליון: "הוכחת עבירה, המתבססת על הפעלתו של מכשיר אלקטרוני, מטבע ברייתה מחייבת את התביעה להוכיח, כחלק בלתי נפרד ממערכת ראיותיה, כמה נתוני יסוד. לא די לה לתביעה בהוכחת העובדה הסתמית שהצג של המכשיר הראה מהירות פלונית. היא חייבת להוכיח, כי מה שהראה הצג אכן מבטא את המהירות הנכונה של רכבו של הנאשם, שכן מכשיר בלתי מכוון או חוסר מיומנות של המפעיל או הפעלה בלתי נכונה של המכשיר יכול שיתנו תוצאה שונה מן המהירות האמיתית של הרכב. מכאן, שחייבת התביעה להוכיח כי המכשיר היה תקין, כי המפעיל היה מיומן וכי תנאי המקום היו כאלה שבהם התוצאה המופיעה על הצג אכן מבטאת את המהירות הנכונה של הרכב הנבדק". באשר למיומנות המפעיל, נקבע: "על התביעה להוכיח, כי המכשיר הופעל על-ידי שוטר מיומן. זוהי כמובן שאלה של הערכה, שעל השופט להחליט בה. לפיכך די לה לתביעה שתראה, מה הם פרטי הכשרתו וניסיונו של המפעיל".

בנוגע למכשיר ממל"ז, נקבע בפסיקה כי מדובר במכשיר אמין ומדויק, שיש בו כדי לבסס הרשעה, כאמור בע"פ 4682/01 לוי ועטיה נ' מדינת ישראל: "אני סבור כי הפסיקה שאזכרתי, ובעיקר הניסויים הרבים שנערכו בממל"ז, מחייבים את המסקנה כי התוצאות שמפיק המכשיר עונות על מידת ההוכחה הנדרשת בפלילים, ומכאן הצעתי לחברותיי לקבוע כי הממל"ז הינו מכשיר מדידה אמין ומדויק בכפוף להפעלתו על-ידי מפעיל מיומן, על-פי הנחיות היצרן, ולאחר ביצוען של הבדיקות השגרתיות בטרם ההפעלה. בהתקיים כל אלה הנתונים שמפיק הממל"ז על מהירותו של רכב מטרה כשרים להתקבל ולשמש כראיה בבית-המשפט, וניתן לבסס עליהם את הרשעתו של נאשם גם אם אותם נתונים הם ראיה יחידה נגדו, ובלבד שהמדידה בוצעה על-פי הנחיות אלו:

(א) בטווחים שמעל 300 מטרים יופעל הממל"ז מעל חצובה בלבד.

(ב) בטווחים שמעל 300 מטרים ישתמש המפעיל בעדשה מגדילה ומקרבת.

(ג) כאמור בפסקה 18 של פסק-הדין, מכל תוצאת מהירות הנמדדת על-ידי הממל"ז יופחתו 5 קמ"ש בגין סטיית הדיוק של המכשיר".

וראה לעניין זה גם רע"פ 7618/12 בלאט נ' מדינת ישראל, רע"פ 1056/13 ויינברג נגד מדינת ישראל ועוד.

בעניינו, אין מדובר במכשיר הממל"ז שנדון באותם פסקי דין שצוינו לעיל, 20-20LTI, אלא בדגם חדיש יותר, שהוכנס לשימוש על ידי משטרת ישראל, בשנת 2011, UltraLyte 20-20, הפועל אף הוא

באמצעות שימוש בקרני לייזר וזאת כעולה משמו ותוארו של המכשיר, ללא צורך בכל מידע נוסף. בעניין לוי ועטיה לעיל, נקבע כי עקרון המדעי לפיו עובד מד מהירות לייזר, הנו כדלקמן: "פעולת הממל"ז מתבססת על ההנחה כי מהירות האור באוויר קבועה, לפיכך שיגור פעימות של קרני לייזר לעבר רכב המטרה (להלן - פולסים) ומדידת זמן מעופם לרכב וחזרתם ממנו מאפשרים לקבוע את המרחק מהמכשיר אל הרכב על-פי הנוסחה: מרחק = זמן×מהירות. מדידת המרחק לרכב המטרה בעקבות שני פולסים בהפרש זמן ידוע מאפשרת לקבוע את המרחק שעבר הרכב, ובעזרת נתון זה ורכיב הזמן ניתן להוסיף ולקבוע את מהירות תנועתו של רכב. לכאורה, היה די בשני פולסים לצורך קביעת המהירות, אולם עקב החשש מטעויות משגר המכשיר 43 פולסים בפרק זמן של כשליש השנייה, והמהירות שהמכשיר מציג היא המהירות הממוצעת המתקבלת מכלל המדידות".

עוד נאמר בעניין לוי ועטיה לעיל: "כאן המקום להדגיש כי העיקרון המדעי העומד בבסיס פעולתו של הממל"ז (טכנולוגיית לייזר לצורך מדידת מרחק ומהירות), הוא עיקרון ידוע ומקובל בקהילה המדעית זה מכבר, והוא אינו עומד כלל לדין ולהכרעה בערעורים אלה, הואיל וההגנה והמומחה מטעמה לא חלקו על נכונותו. מכאן התוצאה שמה שעומד לבחינה הוא יישומו של אותו עיקרון בממל"ז".

לטעמי, העובדה כי מדובר בדגם חדיש יותר של מכשיר הממל"ז, אין בה כדי לשנות מחזקת האמינות שנקבעה לגביו בפסיקה, שכן המהות והעיקרון המדעי, נותרו ללא שינוי, גם בדגם החדש, העושה אף הוא שימוש בקרני לייזר לצורך מדידת מהירות ומשנקבע בעניין לוי ועטיה לעיל, כי מדובר בעקרון מדעי ידוע ומקובל ובהמשך, נקבע כי מכשיר הממל"ז מיישם את אותו עקרון מדעי באופן אמין, שיש בו כדי לבסס הרשעה כראיה יחידה, הרי שחזקה זו עומדת גם למכשיר שבנדון, UltraLyte LTI 20-20.

נוסף על כל האמור לעיל, הרי שבנוהל הבטיחות נאמר: "אגף התנועה הכניס לשימוש ממל"ז מסוג UltraLyte LTI 20-20, כשהמאפיין העיקרי בינו לבין ממל"ז הLTI הישן, הוא דרך אספקת הכוח למכשיר, כשבממל"ז ה-UltraLyte LTI 20-20, אספקת החשמל הנה מסוללות הנמצאות בידית המכשיר - דבר המייתר את הצורך להתחבר למקור כוח נייח/קבוע, כגון ניידת, אופנוע או סוללה מסורבלת".

לפיכך, אני קובעת כי על מכשיר ממל"ז UltraLyte LTI 20-20, חלה חזקת האמינות שנקבעה בפסיקה לגבי מכשיר

הממל"ז 20-20 LTI .

תקינות המכשיר

לעניין תקינות הבדיקות העצמיות, נקבע ברע"פ 4150/15 בר כוכבא נגד מדינת ישראל:

"ועוד אוסיף, כי אין בידי לקבל את ההבחנה המוצעת על-ידי המבקש בין סימון "V", המעיד, לשיטתו, על כי בדיקת תקינות הממל"ז בוצעה (מבלי להתייחס לתוצאת הבדיקה), לבין רישום המילה "תקין", המעיד על תקינותה של בדיקה זו. סבורני, כי פרשנות זו לסימון "V" שעשה מפעיל המכשיר, אינה מתקבלת על הדעת, והפרשנות הסבירה היחידה היא, כי מפעיל המכשיר יסמן "V" רק לאחר שהתקבלה תוצאה תקינה בבדיקת המכשיר".

החלטה זו אושרה גם ברע"פ 6662/16 כהן נגד מדינת ישראל, בו נאמר:

"טענתו העיקרית של המבקש, כאמור, היא שלא היה ניתן להגיע למסקנה אודות תקינות המכשיר עקב חוסר ראייתי. בניגוד לעמדתו, נחה דעתי כי בצדק קבעו הערכאות הקודמות כי המכשיר היה תקין. ודוק, הן בית המשפט לתעבורה והן בית המשפט המחוזי בחנו בקפידה את עדות השוטר ואת המסמך שעל גביו סימן את תוצאות בדיקת תקינות המכשיר, והגיעו למסקנה חד משמעית כי סימון ה"וי" על ידי השוטר נערך לאחר שהמכשיר נבדק ונמצא תקין. כן ציינו הערכאות הקודמות כי המבקש לא הצליח להפריך את תקינות המכשיר ולא הציג כל ראיה לאי-תקינותו בשעת ההפעלה. לא זו אף זו, הרי שברע"פ 4150/15 בית משפט זה קבע כי: "הפרשנות הסבירה היחידה היא, כי מפעיל המכשיר יסמן "V" רק לאחר שהתקבלה תוצאה תקינה בבדיקת המכשיר", וחרף טענותיו של המבקש, לא מצאתי כל פגם באופן שבו הסתמכה הערכאה הדיונית על פסיקה זו".

מן האמור לעיל, עולה כי מקום בו מפעיל ממל"ז סימן V או רשם "תקין", בהקשר לבדיקות שערך למכשיר, חזקה כי תוצאות הבדיקות היו תקינות והמכשיר היה תקין ובמקרה שבפני, לא נסתרה חזקה זו.

מיומנות המפעיל

עד התביעה הוכשר והוסמך להפעלת מכשיר הממל"ז שבנדון, כעולה מתעודת המפעיל שהציג בתחילת עדותו. העד תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. התרשמתי כי מכשיר הממל"ז הופעל על ידו במיומנות ובהתאם לנוהלי ההפעלה, שכן, העד ביצע את כל הבדיקות שנקבעו בנוהל ובפסיקה (בדיקה עצמית, בדיקת תצוגה, בדיקת תיאום ובדיקת כיול) וזאת באופן מדויק, הן בתחילת משמרתו והן בסופה ותיעד זאת כנדרש, ב-ת/1.

אופן ההפעלה

לאחר שקבעתי את אמינות ותקינות המכשיר שבנדון ואת מיומנות העד, יש לבחון אם הפעלתו נעשתה על פי הנהלים הקבועים ואחר שבחנתי את מכלול ראיות המאשימה, הרי שלטעמי, לא נפל כל פגם באופן הפעלת מכשיר הממל"ז.

העד ציין ב-1/ת וכן במהלך עדותו וחקירתו הנגדית, כי בתחילת המשמרת, בדק את התמרורים בכניסה לכביש 20 ודי בכך, כאמור בע"פ 6541/02 אלי נ' מדינת ישראל:

"...לא נדרשת הוכחת תמרור של כל הכניסות, ודי לה לתביעה שתוכיח כי באחת הכניסות הוצבו תמרורים כנדרש. משהוצבו התמרורים באחת הכניסות קמה הנסיבה והושלם הרכיב העובדתי של העבירה... לצורך הוכחת היסודות העובדתיים של העבירה, התביעה אינה נדרשת להוכיח הצבת תמרורים בכל הכניסות, ודי לה שתוכיח הצבה כנ"ל בכניסה אחת. אם תעשה כן, יעבור הנטל לנאשם לשלול רשלנות ולהוכיח כי עשה הכל כדי למנוע את העבירה. אם הנאשם יטען, שבכניסה דרכה נכנס לעיר לא הוצב תמרור, תוכל התביעה, להביא ראיות הזמה. אולם, גם במקרה כזה היא לא תידרש להוכיח קיומם של תמרורים בכל הכניסות לעיר".

העד תיעד את אופן ההפעלה ב-1/ת, הקפיד למדוד את הרכב בהתאם לתנאים שנקבעו והנאשם לא סתר את תקינות המדידה, כאמור. העד ציין כי שמר על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם, עד לעצירתו על ידי ע"ת 2.

מן האמור, מצאתי כי המאשימה הוכיחה שמכשיר הממל"ז הופעל על פי דרישות הנוהל המשטרתי והאכיפה בוצעה כדיון.

טענת ההגנה היחידה של הנאשם, לפיה, המהירות המותרת במקום הנה 110 קמ"ש ולכן, לא חרג מהמהירות המותרת, לא נתמכה בכל ראיה.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון ומרשיעה אותו בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת.

ניתנה היום, י' אב תשפ"א, 19 יולי 2021, במעמד הצדדים

חתימה